

Το φαινόμενο του φασισμού απέναντι στο ιστορικό δίπολο αριστεράς και δεξιάς

Κίμων Ρηγόπουλος

Η Χρυσή Αυγή ψάρεψε και ψαρεύει στα θολά νερά. Και ο καπιταλισμός είναι ένας ωκεανός θολός. Βρίθει από τα απόβλητα της σήψης του και από ανθρώπινα ναυάγια. Το δόλωμα των ναζιστών ήταν, είναι και θα είναι κάθε δυσαρέσκεια που δεν στοιχίζεται σε συλλογική αντίσταση.

Αφού οι ναζί πήραν την άγουσα για τις φυλακές και οι θεματοφύλακες της αστικής δημοκρατίας θέλουν να μας πείσουν ότι χάρη στους θεσμούς της η τάξη αποκαταστάθηκε στην επικράτεια, ας επιχειρήσουμε κάποιες σκέψεις. Σκέψεις που δεν κομίζουν γλαύκα, αλλά κεφαλαιοποιούν την ιστορική αλήθεια ως μέρος του εργατικού οπλοστασίου.

1. Η Χρυσή Αυγή δεν είναι μια νεοναζιστική οργάνωση. Είναι μια ναζιστική οργάνωση νέτα σκέτα. Οι κομμουνιστές δεν δηλώνουν ποτέ νεοκομμουνιστές, πιστωμένοι και χρεωμένοι γενναία όλες τις νίκες και τις ήττες του εργατικού κινήματος. Το πρόθεμα νέο τεμαχίζει την ιστορική συνέχεια και εμφανίζει τους ναζιστές όχι σαν οργανικό μέλος της καπιταλιστικής μηχανής, αλλά σαν μια απόφυση ενός αταξικού πολιτεύματος που η ορθή λειτουργία του εν τέλει αποβάλλει. Ένα σύστημα αρένα που επιβάλλει το: «ο θάνατός σου η ζωή μου», αποτελεί και το μόνο πρόσφορο γήπεδο για να «παίξει μπάλα» η αγριότητα και η μισανθρωπία. Κατά τον Αριστοτέλη ο σκοπός καθορίζει ποιες από τις ανθρώπινες ιδιότητες είναι αρετές. Και αφού οι άνθρωποι «είμαστε απ' όλα», δηλαδή μπορούμε να παίξουμε πολλούς σκοπούς, ποιοι από αυτούς προάγουν τις ιδιότητές μας στην αρετή και ποιοι τις υποβιβάζουν στη χαμέρπεια;

Η Χρυσή Αυγή ψάρεψε και ψαρεύει στα θολά νερά. Και ο καπιταλισμός είναι ένας ωκεανός θολός. Βρίθει από τα απόβλητα της σήψης του και από ανθρώπινα ναυάγια. Το δόλωμα των ναζιστών ήταν, είναι και θα είναι κάθε πρόληψη που δεν γίνεται «λαϊκή σοφία», κάθε δυσαρέσκεια που δεν στοιχίζεται σε συλλογική αντίσταση, κάθε μοχθηρία που δεν «μαλακώνει» σε κατανόηση. Η Χρυσή Αυγή είναι η άμεση δράση και το ΕΚΑΒ του καπιταλισμού στη λιποθυμία του. Είναι οι ένοπλοι ντελιβεράδες του τρόμου που η «δημοκρατία» διανέμει στους υπηκόους της.

2. Είναι άραγε η Χρυσή Αυγή η «σπορά των ηττημένων», όπως διατυμπανίζει ο Μιχαλολιάκος με το υψωμένο σε φασιστικό χαιρετισμό χεράκι του; Πόση σχέση με την πραγματικότητα έχει αυτό το ανιστόρητο αφήγημα, που εξυπηρετεί την πρόσδεση των ηττημένων από τα μνημόνια ανθρώπων στη νεκρανάσταση των εκδικητών που έρχονται για να σαρώσουν την αδικία; Καμία. Οι κουκουλοφόροι της ναζιστικής κατοχής είναι εκείνοι που επάνδρωσαν το μετεμφυλιακό ελληνικό κράτος. Έβγαλαν τις αχρείαστες πια μάσκες τους και αποτέλεσαν τους αρμούς, «σαν έτοιμοι από καιρό», του κρατικού μηχανισμού στην κατασταλτική του ιδίως έκφραση. Εκείνοι που όρθωσαν το ανάστημά τους στη φασιστική λαίλαπα, οι νικητές, έγιναν εργάτες στις γερμανικές φάμπρικες για να οικοδομήσουν το μεταπολεμικό γερμανικό θαύμα. Η Ειρωνεία της Ιστορίας είναι η Ιστορία και όχι η χονδροειδής κοπτοραπτική της από τα «ορφανά του Χίτλερ». Αυτά τα ορφανά τα υιοθέτησε ασμένως ο «ελεύθερος κόσμος» για να τον εξυπηρετούν όταν και όποτε ο κόμπος θα έφτανε στο χτένι. Αργότερα το χουντικό πρόταγμα: «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», αναγόρευε σε καλούς και αγαθούς πολίτες τους δοσίλογους και τους επιγόνους τους. Αυτοί αποτέλεσαν και αποτελούν τη δεξαμενή του χρυσαυγίτικου ναζισμού. Ο ομφάλιος λώρος αποδείχτηκε ανθεκτικός και συνεκτικός. Ο «υπαρκτός» μπορεί να κατέρρευσε αλλά με τον αντικομμουνισμό πολλοί έβγαλαν και βγάζουν ακόμα το ψωμί τους.

Η Χρυσή Αυγή είναι η άμεση δράση και το ΕΚΑΒ του καπιταλισμού στη λιποθυμία του

3. Ο ορθός λόγος είναι ένα προνομιακό πεδίο μιας κατ' αρχήν συνεννόησης των ανθρώπων. Μπορούμε στο έδαφός του να καταδικάζουμε τα εγκλήματα των ναζιστών και να ορθώνουμε οδοφράγματα ενάντια στη θηριωδία τους. Όμως αυτό δεν αρκεί. Το δικό μας μέλημα είναι πώς ο ορθός λόγος δεν θα καταντήσει ένα εργαστήριο αποξήρασης της πραγματικής ζωής. Ένας μονότονος και μονόχορδος φορμαλισμός του λόγου δεν συγκινεί. Χρειαζόμαστε επειγόντως και την πολιτική «παραβολή» ως ζωτικό στοιχείο της πολιτικής μας. Χρειαζόμαστε ένα όραμα για τον κόσμο που έπαψε να ονειρεύεται. Η γείωση και όχι ο εξορκισμός αυτού του οράματος πρέπει να είναι η πολιτική μας. Το έργο μας είναι το πώς η «ενότητα παθών» και παθημάτων των εργαζομένων θα οδηγηθούν σε μια στρατηγική ανατροπής του γεννήτορα κάθε δυσανεξίας. Το αντιφασιστικό κίνημα προσώρας νίκησε. Όμως τα ξυρισμένα κρανία και τα ντοπαρισμένα μούσκλια είναι εδώ και παραμονεύουν. Τα διαβολοσκορπίσματα του καπιταλισμού συντίθενται ξανά σε ανεμομαζώματα, αν δεν φροντίσουμε να ξεριζώσουμε το τέρας που τα γεννά.

Πηγή: **PRIN**